

**Πανηγυρικός Λόγος 25<sup>ης</sup> Μαρτίου 2024**  
**Επιμέλεια: κα Βουρνίτη Ακυλίνα, Φιλόλογος**

*«Όμορφη και παράξενη πατρίδα,*

*Ωσάν αυτή που μου 'λαχε δεν είδα.»*

Αυτά τα λόγια αναφέρει ο νομπελίστας ποιητής μας Οδυσσέας Ελύτης σε ένα ποίημά του και αυτά τα λόγια μου ήρθαν στο νου Σεβασμιώτατε, εντιμότατοι άρχοντες, κυρίες και κύριοι και αγαπητά μας παιδιά, όταν μου ανατέθηκε να μιλήσω για τη σημερινή γιορτή.

Η μέρα του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου – μία από τις μεγαλύτερες γιορτές της Χριστιανοσύνης – ταυτίστηκε με την αρχή της Επανάστασης – παρόλο που η ουσιαστική αρχή της έγινε πολύ νωρίτερα – γιατί και συμβολική σχέση έχουν, αλλά και γιατί η σπίθα που δημιούργησε την έκρηξη ήταν η πίστη. Η πίστη στο Θεό. Και η αγάπη για την ελευθερία βέβαια.

Μόνο που για να πολεμήσει κάποιος για αυτή – ειδικά όταν ο αγώνας λογικά είναι καταδικασμένος, όπως στην περίπτωση των Ελλήνων, για να πολεμήσει λοιπόν κάποιος για αυτήν πρέπει κάτι να τον σπρώχνει, κάτι να του δίνει ελπίδα εκεί που δεν υπάρχει, κάτι τέλος που να τον κάνει να αψηφά τον ισχυρό και να μην φοβάται το θάνατο. Αυτό το κάτι για το Ελληνικό γένος ήταν η πίστη στο Θεό.

Το 1821 αποτελεί χρυσωρυχείο διδαγμάτων και παραδειγμάτων, προτύπων και ηρώων για όσους διακρίνουν ό,τι η Ελευθερία θέλει Αρετή και Τόλμη. Οι ήρωες άνθρωποι της πραγματικής ζωής, φτιαγμένοι από την ίδια πάστα και το ίδιο υλικό με εμάς, έγιναν μάρτυρες όχι γιατί ήταν υπεράνθρωποι, τέλειοι σε όλα, αλλά γιατί ιεράρχησαν την Πατρίδα, την Πίστη και την Ελευθερία πάνω από τη ζωή τους την ίδια, με πάθος μέχρι εσχάτων. Γιατί προτίμησαν το θάνατο από τη σκλαβιά και τη μιζέρια μιας άχαρης και ανόητης ζωής!

Η ψυχή του ανθρώπου κυρίες και κύριοι γίνεται παντοδύναμη όταν συνεπαρθεί από μία μεγάλη ιδέα. Και οι άνθρωποι αυτοί ήταν φλογισμένες ψυχές που ζητούσαν το αδύνατο. Να υψώσουμε βροντοφωνάζει ο Αλέξανδρος Υψηλάντης τον Τίμιος Σταυρό του Κυρίου μας, με τη βοήθεια του οποίου πάντοτε νικάμε και να τα δώσουμε όλα για την Πίστη και την Πατρίδα!

Εμείς σήμερα τι κάνουμε; Ακούμε τη φωνή του Υψηλάντη;

Εμείς σήμερα αντί να υψώσουμε τον Σταυρό, τον περιφρονούμε υβριστικά: τον πετάμε από τα σχολεία και τις δημόσιες υπηρεσίες, τον αφαιρούμε από το κοντάρι της Σημαίας μας, τον βγάζουμε από τον κόρφο μας και από την καρδιά μας και δεν ξέρω αν σε λίγο, εν ονόματι της πολυπολιτισμικότητας, τον κατεβάσουμε ακόμη και από τους τρούλους των εκκλησιών μας. Όσο για τις μάχες που δίνουμε σήμερα στη ζωή μας, είναι ολοφάνερο, ότι έπαψαν να είναι μάχες για την Πίστη και την Πατρίδα. Έχουν μετατραπεί σε μάχες για την ατομική μας καλοπέραση, για κέρδη, καταθέσεις, καριέρα και δόξα. Όχι μάχες για την Ορθοδοξία και την Ελλάδα.

Ο Παλαιών Πατρών Γερμανός ευλογεί τους αγωνιστές και βροντοφωνάζει «Καλύτερος είναι ο θάνατος παρά η θέαση του εξευτελισμού των βωμών και των εστιών»

Και ο Μακρυγιάννης συμπληρώνει «Όταν μου πειράζουν την Πατρίδα και την Θρησκεία μου θα μιλήσω και ό,τι θέλουν ας μου κάμουν».

Όμως παράταιρος ο λόγος ο δυνατός λέει ο Ρίτσος, σε μια πολιτεία που σωπαίνει. Σήμερα αγαπητοί μου όταν πειράζουν την Πατρίδα μας, την Πίστη μας, τον ιερό κι ευλογημένο θεσμό της οικογένειας με νόμους ανήθικους και υβριστικούς, μένουμε σιωπηλοί, ψυχροί και αδιάφοροι.

Σε ποιο σχολείο σήμερα γίνεται λόγος για τα ηρωικά μας παιδιά που θυσιάστηκαν για την Πατρίδα το βράδυ των Ιμίων;

Μήπως μας πειράζει το νέο παιδομάζωμα; Χιλιάδες νέοι επιστήμονες με ταλέντα και γνώσεις, εγκαταλείπουν τη χώρα μας, ανίκανοι εκείνη δυστυχώς να τους κρατήσει και να τους αξιοποιήσει.

Τι κάνουμε ως λαός και ως ηγεσίες για να αποτρέψουμε την κοινωνική, πολιτισμική και δημογραφική αλλοίωση που επιχειρείται εις βάρος της Πατρίδας μας;

Και για τον εξευτελισμό των εστιών πόσο άραγε θιγόμαστε και αντιδρούμε όταν αφήνουμε το θεσμό της οικογένειας να διαλυθεί, όταν τον θεόδοτο γάμο τον περνάμε μέσα από τα δημαρχεία και όχι μέσα από τις εκκλησιές μας, όταν αναδεικνύουμε τον σοδομισμό και αξία γαμική, όταν οι γονείς κατάντησαν βάρος και η παιδοποιία βάσανο παραπανίσιο, όταν δολοφονούμε πάνω από 300.000 αγέννητα παιδιά τον χρόνο.

Αλλά και για τον εξευτελισμό που δέχονται σήμερα άνθρωποι και σύμβολα της Πίστης μας, πόσο μπορούμε να πούμε ότι μας καίει όταν δεχόμαστε αδιαμαρτύρητα τη διακωμώδηση του ράσου και των ιερών προσώπων σε καρναβαλικές εκδηλώσεις ή σε παρελάσεις και αφίσες που ευτελίζουν την ανθρώπινη οντότητα;

Ο πρώτος Κυβερνήτης μας, ο μέγιστος των Ελλήνων Πολιτικών ο Ιωάννης Καποδίστριας, δολοφονείται στο Ναύπλιο την Κυριακή 27 Σεπτεμβρίου του 1931, στην είσοδο του Ιερού Ναού του Αγίου Σπυρίδωνος στις 6.30 το πρωί. Τυχαία η μέρα, η ώρα και ο τόπος; Όχι βέβαια. Διότι ο κυβερνήτης συνήθιζε να εκκλησιάζεται κάθε Κυριακή και μάλιστα «Όρθρου βαθέως».

Ως Λαός και ως Ηγεσίες, αντέχουμε να μπούμε απέναντι στο εκκλησιαστικό ήθος του μεγάλου Κυβερνήτη;

Ο αρχαίος Έλληνας τραγωδός Σοφοκλής γράφει «Όταν η Πατρίδα ευτυχεί, ευτυχώ κι εγώ και η οικογένειά μου». Τα ίδια ακριβώς έλεγε και ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης μιλώντας στην Πνύκα προς τους μαθητές «Η προκοπή και η μάθησή σας να μη γίνει σκεπάρνι μόνο για το άτομό μας αλλά να κοιτάξει το καλό της κοινότητας». Αναρωτιέμαι: ο αγράμματος γέρος του Μοριά που διδάχτηκε Αρχαία Ελληνική Τραγωδία; Μπορεί να πέφτω έξω αλλά σκέφτομαι ότι αυτά τα μαθήματα ήταν γραμμένα από τη μήτρα της μάνας του. Ήταν λόγια και αρχές που περνούσαν από γενιά σε γενιά μέσα από τη ζωή και την παράδοση.

Αγαπημένοι μας μαθητές.

Σε λίγη ώρα θα παρακολουθήσουμε την παρέλασή σας. Στη συμβολική αυτή πράξη εμπεριέχεται η έννοια της ομόνοιας. Είστε μια ομάδα με όμοιο βηματισμό, ρουχισμό, στοίχιση που πορεύεσθε στον ίδιο δρόμο με κοινό στόχο και κοινή μνήμη.

Να είστε περήφανοι που ζείτε σε μια Όμορφη και Παράξενη Πατρίδα, που ακόμα αντιπαλεύει να κρατήσει τις αξίες και την παράδοσή της στην ιστορική της διαδρομή. Για 'μένα Ελλάδα λέει ο ποιητής Σεφέρης είναι η γερόντισσα που ζυμώνει το πρόσφορο για την εκκλησιά, η μάνα που ανάβει το καντήλι, ο πατέρας που αγωνίζεται με αξιοπρέπεια για την οικογένειά του, ο παπάς που χτυπάει την καμπάνα σε κάθε χωριό. Κλείνω με τα λόγια του Οδυσσέα Ελύτη με τον οποίο ξεκίνησα «Υπάρχουν δύο Ελλάδες. Αυτή που εξαναγκάζεται και τους υπηκόους της να καταπονεί και σε ένα διεθνή χορό μεταμφιεσμένων μετέχει με το φόρεμα της Ευρωπαϊάς. Και υπάρχει και η άλλη Ελλάδα, που εξακολουθεί να υπακούει στον Ηράκλειτο και στον Μακρυγιάννη. Η πρώτη μπορεί να καταλυθεί μια μέρα. Η δεύτερη και χωρίς υπόσταση ακόμη και αν μείνει, ποτέ. Τουλάχιστον εγώ για αυτήν υπάρχω»

Με το βλέμμα στραμμένο προς το πλήρωμα του χρόνου, με βαθιά συγκίνηση και αγάπη για την  
Πατρίδα μας,

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ!